

ÜNNEPI Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség ingyenes tájékoztatója
VIII. évfolyam 6. szám

2001. november-december

Tartalom:

Angyal a hómezők felett	1
A kertvárosi templom lát- ványterve	2
Nehéz, de nemes feladat előtt áll egyházközségünk	3
Egy tanár feljegyzései	4
Karácsonyi édesség	4
Ne hagyjatok magunkra értetlenségünkkel	5
Miért?	5
„...tiedet nem kíméled...” Brenner Jánosra emlékezve	6
Jó volt olvasni: Mécs László: Karácsonyfát díszítettem	7
Kiszínező gyerekeknek	7
Kárpátalján jártunk	8
„A valóság megszabadít titeket!” Mindszentys pedagógusok lelkigyakorlata	10
Pilinszky János: Zsoltár	10
A hónap szentje: Szent István diakónus	10
A tökéletes feleség	11
Zenei jegyzet: Testvérek	11
Hírek a plébánia életéből	12

Angyal a hómezők felett

kivonat a Tolnai Hírlap 2000. decemberi számából

Már ötödik éve voltam katona, ezt a karácsonyt a távoli orosz hómezők egyik zugában, Donlebediánban töltöttük. Orosz fogságban. Visszatekintve ez volt a legnehezebb év. 1945 tele. Mert ez a remény elvesztésének az éve volt. A beletörődés éve.

A fogságban legalább annyian haltak meg, mint a harcokban. Az orosz fogságban pedig nem a sanyarú ellátás – káposztaleves, csalánleves, marharépa... – volt a legrosszabb. Nem a csekély fejadag, vagy a nehéz munka. Nem is a honvágy, vagy a kemény tél, a kultúra teljes hiánya, vagy a poloskák. Az éhségnél és a rabság összes többi gyötreménél volt még egy sokkal rosszabb dolog, ez pedig a teljes bizonytalanság volt. Hogy meddig fog tartani mindez?

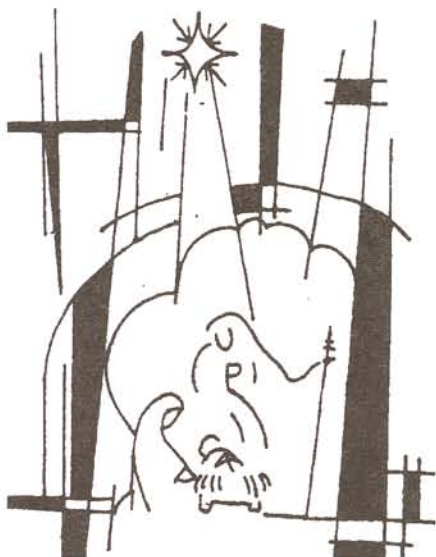
1945 karácsonya közeledett. A legnehezebb év legpokolibb napjai köszöntöttek ránk. Ekkor még nem edződünk hozzá a tartós ittléthez, még nem alakultak ki a túlélési praktikák. Még naponta kérdeztük egymástól és magunktól: miért pont én?

Tábori életünket még jobban megkeserítette, hogy megrühesedtünk. Ez nem tetű, ami addig is volt bőven, hanem annál sokkal rosszabb. Nem a csipőse fáj, csak kegyetlenül viszket. Aki megkapta, az pokoli viszketegségbe esett és néhány napon belül véresre vakarta magát. Ez pedig ebben az elkoszoródott környezetben maga volt a leselkedő halál. A vérmérgezés. Decemberre már egy egész elkülönített század volt belőlük, és bizony hullottak is az emberek. Páni félelem fogott el mindenkit. Így jött el az első rabkarácsony. Innen álmodtunk meleg ágyat, szerető hitvest, fenyőszagú karácsonyt, újbórlillatú boldog újévet. Egy megrögglyant lelkű, reményvesztett tábor készült ünnepelni. Igen készült! Hogy hogyan? Úgy, hogy sok száz (vagy ezer) ember között voltak néhányan, akik lelkileg úgy-ahogy épségben maradtak. Még maig is csodálkozom rajta, hogy akadt olyan társunk, akinek nem volt már rendes cipője, vagy kabátja, szinte minden személyes holmiját elveszítette, de rejtgetett a zsebében egy könyvet: egy verses kötetet, egy imakönyvet, Madách Ember tragédiáját. És voltak, akik karácsonyi műsort próbáltak összehozni! Kórust felállítani, színelőadást szervezni! És ocsúdni kezdett a tábor. Lassú áramlással terjedt a hír: karácsony lesz. Itt köztünk is. Lehet itt egyáltalán ünnepelni? Lehet itt valaminek örülni? A lassú eszmélődésből aztán izgatott készülődés lett. Ott, a világ végén, az Isten háta mögött, félig éhenhalva, mi Kodályt énekeltünk!

És így jött el a szenteste. A csoda nem várt, de nagyon remélt beteljesedése. Ahogy csoda volt egykor az istengyermek földre születése, úgy vártunk izzó vággyal mi is valamit, ami e földi pokolból az üdvösség irányába mutat.

És megtörtént a csoda. Nem láttuk és nem hallottuk, de egyszerre csak leszállt ránk valami. Puha szánya volt, mint anyánk keze, biztonságos karja, mint apánk ölelése és egyszerre csak felcsendült a dal, hogy „Mennyből az angyal” és mi, felnőtt fiúk, férfiak zokogva borultunk egymás nyakába, mindnyájan megérezve valamit abból, amit az Angyal hozott. Mert Ő volt. Egészen biztosan. És az angyal, ahogy karácsonykor lenni szokott, nem jött üres kézzel. A terem közepén ott állt egy kis láda, a vöröskereszt (?) ajándékaént, 50 kg rüh elleni életmentő kenőccsel. Sokan közülünk ennek köszönheték az életüket. Talán én is. A lelke mélyén mindenki érezte, hogy az Angyal még mást is hozott. Hírt, mint egykor, és üzenetet, mint azóta is minden karácsonykor, hogy megszületett. Ki is? A Remény.

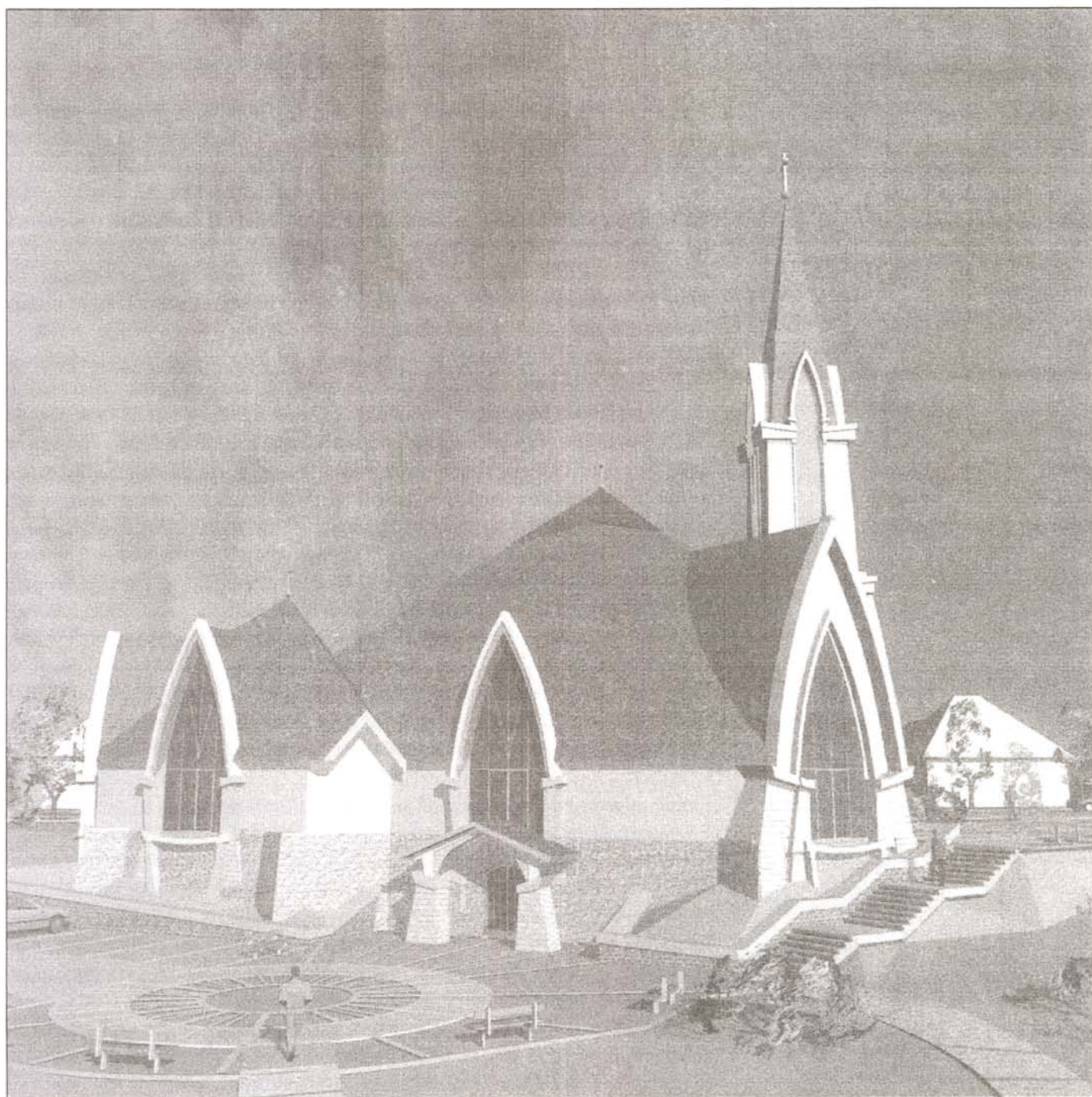
lejegyezte Koncz Ádám

Látványterv

Mindszenty Emléktemplom

a Szűzanya Szeplőtelen Szíve tiszteletére

Nagy örömünkre elkészült a kertvárosi templom zsűrizett látványterve. Ennek egyik részét, az Alsóerdei útról láthatót közöljük avval, hogy következő számunkban részletesen szeretnénk bemutatni a templom eddig elkészült terveit.

A látványterveket a ZALAART Építésziroda Kft. (Zalaegerszeg) készítette, Czigány István, Mikó Mária és Vas László vezetésével.

NEHÉZ, DE NEMES FELADAT ELŐTT ÁLL EGYHÁZKÖZSÉGÜNK

Egyházközségünk vezetőjét Stróber László plébánost kérdeztük a 2001. évről és az előttünk álló 2002. évről.

Milyen szívvel gondol vissza a lassan végéhez közeledő 2002. évre?

Annak ellenére, hogy egy nehéz évet hagyunk magunk után, örömmel telt szívvel gondolok erre az évre. Hála a Jóistennek, erővel, energiával és a hívek támogatásával el tudtuk látni a ránk nehezedő feladatokat. A paptestvérekkel, a hitoktatókkal, az egyházközségünk alkalmazottaival és a lelkes hívek segítségével a lelkipásztori munkát igyekeztük lelkiismeretesen elvégezni. A három egyházközség és a hozzájuk tartozó filiák sok-sok feladatot jelentettek számunkra. A hitoktatás folyamatosan történik az önkormányzati iskolákban, óvodákban, kiemelt figyelemmel a Szent Család Óvodában és a Mindszenty Általános Iskola és Gimnáziumban. Az iskolán kívül a különböző ifjúsági csoportok és a felnőttek számára is tartunk hitoktatást a plébánián. A munkák elvégzésében osztozunk a káplán atyákkal és hitoktatókkal.

Gondolom, a plébániatemplom körül folyó munkák is örömmel töltik el!

Természetesen. Sikeresen befejeződött a templom északi homlokzatának felújítása a lábazzal együtt. A templom körüli szivárgó rendszer elkészült, mert már csak a járdaépítési szakasz van hátra. Ha az idő engedi, 2002. januárjában az is megvalósul. A késés oka az, hogy a szivárgórendszer építése közben különböző téglalapokra bukkantak és a Zala Megyei Múzeum ásatást végzett az északi toronynál. Ez kb. három hétre visszafogta az elkezdett munkafolyamatot.

A lépcsőfelújításra az Állami Műemléki Restaurálási központ külön építészeti tervet készít, így ennek kivitelezése a következő évre tolódik.

A kórus feletti freskók restaurálása befejeződött. Az állványzatot nem bontjuk le, mivel dupla munkát nem akarunk végezni. 2002. év tavaszán – az időjárás függvényében – a szentély első szakaszát állványozzuk fel, mert itt folytatódik a restaurálás. A kórus feletti freskókat a zsűrízés során a restaurálási szakvélemény kiválóan minősítette. Külön érdekesség, hogy a freskókat készítő Johan Cimbal tevékenységét átértékelik a szakértők. A freskók megtisztítása és az eredeti színek visszaállítása után világossá vált, hogy a mester tevékenységét eddig nem megfelelő súllyal értékelték.

Mindezekhez a munkálatokhoz honnan volt anyagi fedezet?

A hívek nagylelkű adományai mellett – melyet ezúton is külön megköszönök az egész egyházközség nevében – a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma, Zalaegerszeg Város Önkormányzata és a Cimbal Freskók Megmentéséért Alapítvány nyújtotta a szükséges forrásokat. A pályáztatásokkal, a kivitelezők kiválasztásával, műszaki és pénzügyi ellenőrzésével természetesen elkerültük, hogy indokolatlan kifizetésekre kerüljön sor.

Az egyházközség is támogatott és gondolom a jövőben is támogat szervezeteket, embereket?

A karitatív feladatainkról sem feledkezünk meg: Az országos és egyházmegyei gyűjtések során ismételtlen megtapasztaljuk, hogy a hívek többsége együtt érez a rászorulókkal és anyagi segítséget is nyújt. A Mindszenty Iskolának ebben az évben kiemelt összegű támogatást nyújtottunk, de a Szent Család Óvodát

is jelentős összeggel segítettük. Természetesen plébániánk karitás szervezete – Újvári Lászlóné vezetésével – nemcsak anyagi támogatást, hanem lelki vigaszt is nyújt a bajban lévőknek.

A Kálvária-temető kerítésének felújítása is folytatódik?

A Kálvária-temető kerítésének déli része nagyon leromlott állapotban volt. Ezt a kritikust részt mindenképpen le kellett bontani és újjá kellett építeni – megfelelő alappal és vízszigeteléssel. A Kulturális Örökségvédelmi Hivatal az újjáépítésről úgy rendelkezett, hogy a régi formát továbbra is meg kell tartani. A következő évben egyéb feladataink miatt a felújítást nem folytatjuk.

Melyek ezek az egyéb feladatok?

Nagy örömünkre több, mint egy évtized várakozása után reális esély van az új, kertvárosi templom felépítésére. Czigány István tervező és munkatársai több tervet készítettek és ezeket folyamatosan alakították az Egyházközségi Képviselőtestület és az Egyházközségi Tanács észrevételeinek figyelembevételével. A Püspöki Egyházművészeti Bizottság több terv közül egyet különösen megvalósítandónak javasolt. Ennek a látványterve el is készült. Feladatunk a következő évben a kiviteli tervek elkészítése és engedélyeztetése. Az anyagiaktól függően 2002. év első felében szeretnénk az épülő templom alapkövét letenni.

Ahogy említettem, folytatni kívánjuk a freskók restaurálását a szentélyben, a lépcső felújítását és természetesen a mindezen munkák és a templomépítés mellett a lelkipásztori munkákat is el kell látni.

Mindehhez kérjük a hívek segítségét, anyagi támogatását és imáit.

Köszönjük a tájékoztatást!

Egy tanár feljegyzései

Tisztelt Szülő!

Mielőtt összerendezném és eszedbe jutna gyermeked ellenőrzője, lazíts! Csak képzeletben szólítalak meg. Muszáj beszélünk. Nem kioktatni akarlak vagy tanácsot adni, inkább mesélnék. Háttha egy percre beleképzeled magad a helyzetembe, és majd jobban megértjük egymást.

Helyszín: városunk egyik hírhedt szakközépiskolája. Női Don Quijoteként szélmalomharcba indulok, kezemen letűnt idők megvetett maradványai: könyvek. A folyosón – épp hogy csak becsöngettek – még kószál egy-két kamasz, óvatosan szorongatva egy-egy barna műanyag poharat. Egyik-másik az én „delikvenszem”. Kezdetben zokon vettem, az én órámom hogy merészelnek forró kakaót és más egyebet szürcsölni – ma már legyintek. Az, aki iszik, nem tud beszélgetni, sem más agyafúrtságot kitalálni.

Közben elérem az ajtót. (Poharas fiaim mögöttem szédelegnek, ezúttal nem locsolják végig a folyosót.)

Határozott mozdulattal benyitok, mint egy kommandós a bevetésen. (Tanárnő, túl sok akciófilmet néz! Nem, de egy is elég volt!)

Az első pár percben föl sem fogják, hogy benn vagyok. Én viszont sok információval gazdagodom. Az ajtó előtt már hallottam üvöltést és székcsattogást, most láthatom, ki az, aki torkaszakadtából ordít (az első felelő), ki szorongatja társa fejét a hóna alatt (büntetés-feladat), ki gyúr papírgalacsint, amit aztán eldob valahova, valakinek a fejéhez (még nem tudom, mit csináljak vele!). Akik nyugodtan ücsörögnek, azok sem a lelkét tanulják, hanem valami főrmedvényt olvasgatnak, de inkább csak nézegetik, vagy a mobiljukkal bibelődnek. Mert kedves tizenöt éves fiúgyerekeimnek már mobiltelefonjuk van! Büszkén mutogatják, szakértő módjára beszélnek róla. Mikor be-

vallottam, hogy bizony nekem nincsen, úgy néztek rám, mint egy életre kelt dinoszauruszra. (Tanár-nő, haladni kell a korral!)

De térjünk vissza az adott helyzethez. Állok az asztal mögött, amíg észre nem vesznek. Régen kiabáltam: helló, itt vagyok! De ez csak a rádióban válik be. Rohangáltam is dühödten: de amikor megbotlottam a hanyagul odavetett táskákban, neveltségem váltam. Úgyhogy ma már csak állok, mint egy élő felkiáltójel, közben pedig úgy érzem magam, mint Dániel az oroszlanveremben.

Lassan elhalkul a láрма; farkasszemet nézünk, ők harmincan, én egyedül. Lelki szemeim előtt lezajlik egy jelenet: elfutok. Kis porszeme vagyok én az Úrnak, miért kell ez a harc? Mi tart vissza?

Egyik szókimondó tanítványom szerint kegyetlen hajlamaimat élem ki, amikor őket okítom. Lehet ebben valami. Beismerem, szeretem látni, ahogy a füzetükbe írnak, ügyetlenül fogva a tollukat. (Hiába, kezeik a gombok nyomkodásához idomultak, vagy számítógép egerének csúsztatásához...) Az is kellemesen hat rám, amikor – mint a Végzet – lapozgatom a naplót áldozat után kutatva. (Ilyenkor halotti csönd lesz, ez különösen jó.) De feleléskor elszorul a szívem... Miközben a felelő képemben mosolyogva figyel; mint erőlködöm, hogy „kihúzzak” belőle egy kettest... Ha ez mégsem sikerül (gyakori eset), laza mozdulattal helyre cammog, ledobja magát a székre, előkotorja a mobilját.

Elképzelem, milyen sms-t küld aktuális barátnőjének vagy esetleg egy másik osztályban lazuló barátjának: „Épp most kaptam 1-st magyarból. X.”

A történet folytatódik...

Krisztina tanárnő

KARÁCSONYI ÉDESSÉG

A boltok október vége óta tonnaszám árulják a csokimikulást és a végtelen sok ízű szaloncukrot. A gyerekek kitágult pupillával bámulják a halmokat, a szülő pedig vásárol. December hatodikáig a gyerek már hatszor elrontotta a gyomrát, akut csokimérgezésben szenved, karácsonyig pedig minden szaloncukor láttán émelygés fogja el. A szülő megveszi az ajándékokat, de a nagyok mellé kicsiket is vásárol, hadd örüljön „előzetesen” is szegény csemetéje. Csapda ez: édes, mint légynek az a bizonyos légyapír.

Pedig az ünnep mást jelent; hangulatot, titkot. Lényege, hogy mást tegyél, mint máskor. A karácsony nem fog elszürkülni, ha meghalod, amit a csillogó díszek, karácsonyi reklámok, izléstelen szobrocskák mögül Jézus üzen neked. Ezt mutatják a kis betlehemek a kirakatokban és a karácsonyi képeslapok is: **TE SZÜLŐ! FIGYELJ A KISDEDRE! MOST CSAK RÁ FIGYELJ!** a többi semmiség.

Tanárnő

Ne hagyjatok magunkra értetlenségeinkkel!

Búcsú egy koporsó mellett

Nem titkolom, hogy milyen nehéz szívvel állok itt előttetek. Hitet és erőt egyaránt próbára tesz ma a mi Urunk. Nekem kétszeresen is fájdalmasak a gondolataim, hiszen Vali a legjobb barátaim közé tartozott, s a távozása ezért is megráz, ezen kívül orvosaként kísérem végig szenvedésének két esztendejét, mindvégig reménykedve, hogy megtaláljuk a gyógyulás lehetőségét. Igen nehéz szembesülni azzal, hogy az emberi lehetőségek mennyire korlátozottak, mily csekély a tudásunk. Csak alázattal lehet megállnunk e titkok előtt.

Ilyenkor bár nehéz, mégis önkéntelenül számba vesszük az emlékeinket. Valiról szívet melengetően szépek maradnak a velünk töltött évekből való emlékek, s örökre szívünkbe vésvé maradnak. Mindig segítőkész szeretete, mely az utcáról jött hajléktalant is befogadja, szerénysége, kedvessége, türelme, megbocsátásra kész szíve, ahogyan minden emberi gyengeséget elviselt mások részéről.

Babits Mihály verséből idézve, talán ismerős többünknek:

„Mindegyik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.

És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek”

Valiról elmondhatjuk, hogy mindenki énekét szépnek hallotta. Valóban csodálatos belső világa volt. Talán ezért is akarta az Úr maga mellett tudni őt.

Utolsó szavai, utolsó imája kifejezte azt az önátadást, amelyre csak a teljes hit, a feltétel nélküli bizalom tehet képessé: „Íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te akaratod szerint.” Ő készen állt, csak mi vagyunk gyengék.

Kedves Vali!

Most elköltöztél az Atyához, De irántunk tanúsított szereteted jeleként velünk is maradtál. Ha ebbe a házba, Isten házába jövünk, veled is együtt vagyunk.

Kedves Vali, Kedves Miklós!

Ebben az évben már másodszor szembesül közösségünk azzal, hogy Isten útjai nem a mi emberi elképzeléseink szerint futnak. Noha tudjuk, hogy létünk célja és értelme az a végső együttlét, amelyben nektek, közösségünk tagjainak már részetek van, mi mégis azért imádkoztunk, hogy ez ne így legyen. Nem a mi akaratunk szerint történt. Most kérünk benneteket, ne hagyjatok magunkra értetlenségeinkkel, bánatunkkal. Imádkozzatok értünk, segítsetek bennünket a töletek látott humorral, szeretettel, hogy Istenbe vetett bizalommal megtaláljuk a békét, megnyugvást. Alakítsátok meg közösségünk mennyei részlegét, s várjatok bennünket, amikor majd mi is haza érkezünk.

Addig is újra és újra Istenbe vetett bizalommal imádkozzuk együtt a zsoltárossal:

„Az Úr szeme ügyel az istenfélőkre,
akik az ő irgalmában bíznak.
Megmenti lelküket a haláltól,
és táplálja őket éhínség idején.

A mi lelkünk az Úrra hagyatkozik,
ő a mi segítőnk a mi oltalmunk.

Benne örvend a szívünk,
az ő szent nevében remélünk.

Maradjon velünk, Uram szereteted,
mert mi is benned reménykedünk.”

(Zsolt. 33, 18-22)

dr. Marx

Miért?

Igen, értetlenek vagyunk. Talán nincs is olyan ember, aki ne tenné fel ezt a kérdést: miért?

Híába akarjuk elfogadni teljes hittel Vali halálát, nem tudjuk. Belénk oltott természetünk tiltakozik a halál ellen, nem önmagáért, hanem az itt maradt övéi miatt!

És aki ezt is el tudta fogadni, az Vali volt.

Három évig cikkeket írt és lektorálta az ünnepi Hangszó-t a nyomdába kerülés előtt. Mindig szűk volt az idő, szinte csak vittük az oldalakat, s máris hozhatuk javítva, még betegsége utolsó időszakában is. A cikkeket írói a legutolsó pillanatban adták és adják leg-

többször a cikkeket. Mi csak mérgeleedtünk, de Vali biztos, hogy felmentést talált számukra. Ki fogja ezután elnézően felmenteni őket?

A háttérben, csendesesen végezte a dolgát.

Most is hallani a hangját: „Márti, nem kell rólam írni!”

Hát, méltón nem is tudok.

Ő már egy test nélküli Lélek lett, aki hozzánk is beszél, folytatódik életünkben, s mindazokéban, akik ismerték Őt.

Vali! Kérünk Tőled bátoritást, reményt –főleg itt maradt családod számára, hogy a Gondviseléstől kapott földi létüket lelki békében tudják végigharcolni!

PMM.

„...tieidet nem kíméled a szenvedéstől...”

70 éve született a Szombathelyi Egyházmegye vértanú papja, Brenner János

A Magyar Televízió az elmúlt évben mutatta be Pogányok idején c. filmjét. A tévéfilm Brenner János, a vértanú rábakethelyi káplán életáldozatát állította a nézők elé. Megrendítő megemlékezéseket hallhattunk azoktól, akik ismerték őt, akik vele együtt átérték annak a kornak megpróbáltatásait.

Most mi is Brenner Jánosra szeretnénk feltekinteni, akit a Szombathelyi Egyházmegye papjaként 44 évvel ezelőtt, 1957. december 15-én egy erdőben – lelkipásztori feladatainak teljesítése közben – különös kegyetlenséggel megöltek.

Brenner János 1931. december 27-én született Szombathelyen. Iskoláit szülővárosában, a Püspöki Elemi Iskolában, majd Pécssett a ciszterciák gimnáziumában, ill. a Szombathelyi Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnáziumban végezte. Rövid ideig Anasztáz néven cisztercita novícius volt. A szerzetesrendek feloszlása után a Szombathelyi Püspöki Papnevelő Intézet növendékeként készült a papi életre. A szemináriumot 1952-ben feloszlatták, Brenner János a Győri Papnevelő Intézetben foly-

tatta papságra való készülését. Teológiai tanulmányait Győrben fejezte be.

Kovács Sándor szombathelyi megyés püspök 1955. június 19-én pappá szentelte. Az újmisési pap Rábakethelyre kapott kápláni kinevezést. Buzgó papként szolgálta a rábizott híveket. A hívek megtapasztalták, hogy törekvését, melyeket naplójában jegyzett fel, valóra váltotta: *„Add, hogy életem méltó legyen hivatásomhoz, hogy szent lehessen, mert én egyszerre mindent és egészen fenntartás nélkül akarok neked adni.”*

A tanúságtevő, példamutató papi élet, mely a híveket a hazugsággal teli környezetből az Igazság felé vezette, bűn volt az akkori államhatalom emberei előtt. A buzgó lelkipásztor küldetését bátran teljesítette, nem törődve a fenyegetésekkel. A hamis propaganda útjában álló pap félreállítását eltervezték... 1957. december 15-én kegyetlen, előre megfontolt terveiket valóra váltották. Lelkipásztori buzgóságával visszaélve, éjjel „beteghez hívták”. Ezzel az ürügygel kicsalták a plébániáról, nyaká-

ban az Oltáriszentséggel és a betegek olajával, elindult Zsida felé. A két falu között megtámadták, bár védekezett a túlerőben lévő támadók ellen, 32 késszúrással megölték. A „mindenre kiterjedő” vizsgálat konkrét eredményt nem hozott. Nem is állt az állam érdekében az igazság kiderítése, sőt az esetről említést sem lehetett tenni. Úgy gondolták, hogy az idő elfeledteti a véres tanúságtételt, ennek érdekében a Győri Szeminárium faláról is el kellett távolítani fényképét, igyekeztek minden rá utaló tárgyi emléket megsemmisíteni.

A rendszerváltozás után a kényeszerű hallgatás megszűnt. Brenner János vértanúságának helyén emlékkápolna épült, ahol tisztelői imádkoznak boldoggá avatásáért. Ebben a kápolnában került elhelyezésre az a véres karing is, amelyet akkor viselt, mikor meggyilkolták. Mi, újmisések az elmúlt nyáron itt is bemutattuk a legszentebb áldozatot, a vértanú tanúságtételére tekintve, induló papi életünkre közbenjárását kérve. Teste a szombathelyi Szalézi templomban pihen, sírján újmisési jelmondata olvasható: Az Istent szeretőknek minden a javukra válik.

A Győri Szemináriumban egykori szobája közelében található az őt ábrázoló kép, alatta lelki naplójából származó mondat olvasható:

„Te tudtad azt, hogy holdogságot itt az életben nem keresek, Hiszen mindenemet beléd helyeztem...”

Tudom azt, hogy tieidet nem kíméled a szenvedéstől, Mert mérhetetlen hasznuk van belőle.”

Imre atya

A vértanú vérével átitatott karing és stóla

Jó volt olvasni:

Mécs László:

KARÁCSONYFÁT
DÍSZÍTETTEM

Ki vesz készen karácsonyfát?
 Én se, te se, ő se, ők se!
 Milyen mámor: üres-nyersen
 jött szobámba a fenyőcske,
 s mint királynőt tündérbálon,
 most magam is megcsodálom.

Én csináltam! Elmerengek.
 Soha senki meg nem érti,
 mért vesz nőül üres nőcskét
 a nagy álmú erős férfi.
 Most megértem: mindhalálig
 karácsonyi mámort áhít.

S most megértem, mért megy nőül
 halk szépségű, finom asszony
 fajankóhoz. Örök vágya,
 hogy szép álmot, szót aggasson
 nyers lombokra, s csodafája
 lombján magát megcsodálja.

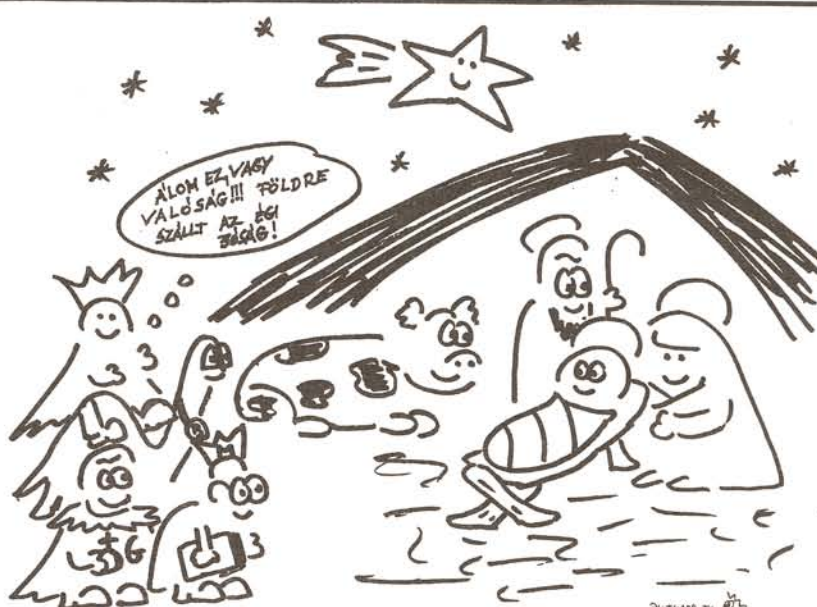
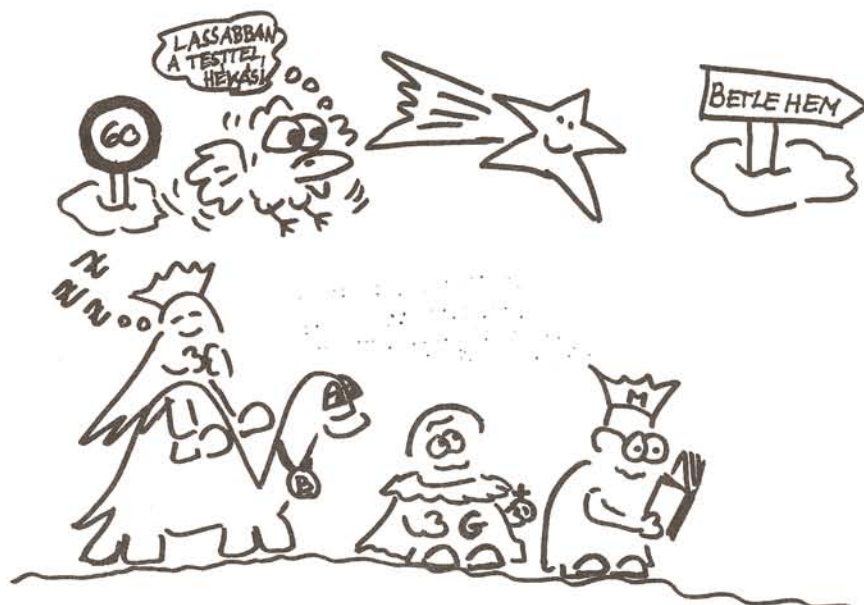
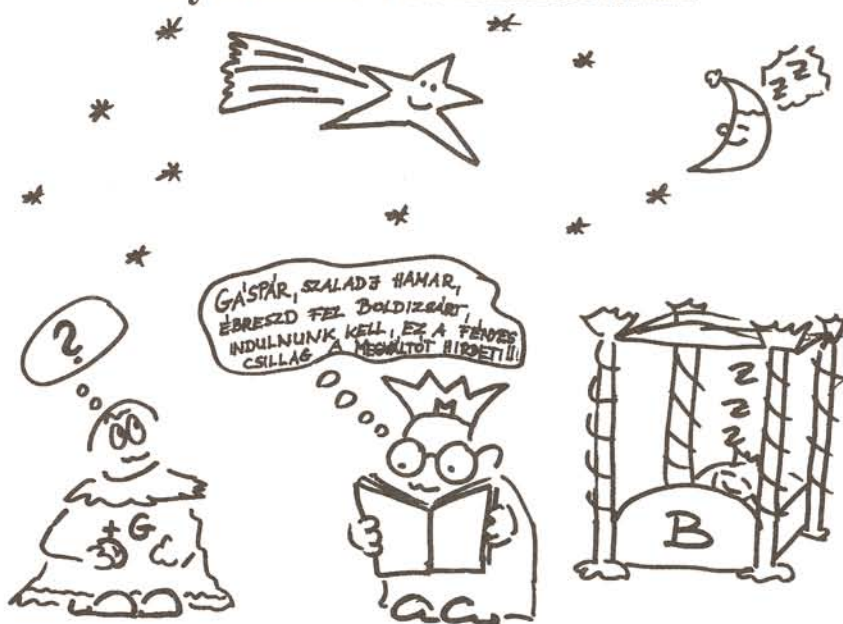
És megértem a szülőket:
 kapnak egy csöpp csúnya senkit,
 azt a síró kis porontyot
 szív-csengővel körülzengik
 – s a földnyers, alacsonyka
 fa ember lesz: karácsonyfa.

És megértem most az Istent:
 bűn-piszokkal, hulló-szennnyel,
 gyanta-gennyel teli lelkünk
 szépítgető kegyelemmel,
 s végül angyal viszi mennybe
 dicsőséget énekelve.

Sok kedves versem van, de így karácsony közeledtével Mécs László költeménye különösen megérinti szívemet. A „Karácsonyfát díszítettem” c. versben a Mennyei Atya végtelen irgalmas, türelmes szeretete jelenik meg csodálatos képekben. A verset sok szeretettel ajánlom mindenki figyelmébe.

Farkas Zoltánné

Gyerekek! Kiszínezhetitek!

ILLUSTRATED BY 2015
 Várhelyi Tamás rajza

Kárpátalján jártunk

Kárpátalja a történelmi Magyarország ma Ukrajnához tartozó, a Szlovák állam területét alkotó Felvidék és a Romániához tartozó Erdély közé eső része. Trianonig természetesen nem volt az ezeréves országtól külön történelme, az itt történt nevezetes eseményekről az egyes helyszínek ismertetése kapcsán szólunk. Zaklatott XX. századi történelmének bemutatására pedig álljon itt egy anekdota:

A munkácsi öreg magyart kéri, me-

telefonon. Többszöri hívás után sikerült elérni a házfőnököt, Tihamér atyát. Örömmel fogad, így neki is megvan oldva július 15-én a helyettesítés. Az atya elmondta azt is, hogy az ungvári egyetem szervere három hónapja leégett, azóta náluk sem él az Internet. Némi izelítő az ukrainai állapotokból.

Július 12-én reggel - meghívólevéllel felvértezve, és a karitástól kapott holmikkal felpakolva – indult a kis csapat: Farkas Zoltán, Mikolás Attila

kor végre sorra kerültünk minden egészen simán ment, különösen nem néztek át bennünket. Mint később kiderült, óriási szerencsénk volt. (Vagy inkább Valaki gondot viselt ránk.)

A határtól még körülbelül 15 kilométer Nagyszöllős, és szállásunk a ferences plébánia. Ennek megtalálása nem is olyan egyszerű dolog, mivel a közvilágítás itt ismeretlen fogalom. Az utcán a késői órában alig jár néhány ember, és még csak véletlenül sincs köztük magyar. Amikor végre odatalunk, Jani bácsi az éjjeliőr kedvesen fogad bennünket. Várakozást felülmúló luxus – ágyban, párnák közt az első éjszaka.

Másnap reggel egy órával korábban érkezünk a szentmisére. Óránkat ugyanis még a határon gondosan átállítottuk a kijevi időre. Mint kiderült, feleslegesen, az itteni magyarok is a budapesti idő szerint élnek. A Nagyboldogasszony tiszteletére épült templomot már egy 1320-ban kelt oklevél is említi, ősi voltát mutatják a több helyütt is látható gótikus részletek. Lulu néni, a sekrestyés, elmondta, hogy a rendszerváltásig nem volt saját papjuk az itteni magyaroknak, a templomot pedig gumiraktárnak használták.

A szentmise után Albert atyával reggelizünk, aki az itteni német szórvány lelkipásztora. Ismerős a szombathelyi egyházmegyében, kérdezzet bennünket az otthoniakról, mi pedig a kárpátaljai viszonyokról érdeklődünk. Elmondta, hogy rengeteg az ország belső részeiből ide települt ukrán, Nagyszöllős 24 ezer fős lakosságának is csupán egy-egyede magyar. Az őslakos magyarok

Egy fatemplom a sok közül – Alsókalocsa

séljen az életéről.

– „Az Osztrák-Magyar Monarchiában születtem. Csehszlovákiában végeztem az iskoláimat. Magyarországon voltam katona. Életem nagy részében a Szovjetunióban éltem, most pedig ukrán állampolgár vagyok.”

– „Milyen sokat utazott a bácsi!”

– „Én, fiam, ki sem mozdultam Munkácsról.”

Ennyi bevezető után keljünk útra! Ez persze, Ukrajnáról lévén szó, nem is olyan egyszerű. Szállást és meghívólevelet kellett szerezni. Ez utóbbi már csak azért is fontos, hogy ne fizessük el az utazásra szánt pénzünket turistavízum címén már a határon. A Nagyszöllősi Ferences Misszióval próbáltuk felvenni a kapcsolatot, először a legmodernebb technika segítségével: Interneten. Pannonhalmáról Cirill atya adott egy e-mail címet, de a levél kétszer is visszajött, a címzett nem kapta meg. Akkor próbálkozzunk

és jómagam. Egész napos autózás után este 8 óra körül értük el Tiszabecsnél a határt, és következett a jó két órás sorban állás, araszolás. Az ukrán határon ugyanis egy hivatalos és egy nem hivatalos sorban állnak a kocsik egymás mellett. A hivatalos sorból időnként átengednek néhányat, míg a nem hivatalos sorban folyamatosan jönnek-mennek a benzinel üzletelők. Nagy tankkal rendelkező lepattant mercedeszekkel és audikkal. Nekik, szemmel láthatóan, kiépített kapcsolataik vannak a határőrök között. A kísértés pedig nagy, odaát a benzin literje nem sokkal van száz forint felett. Ami-

A Pikuj tetején

és ruszinok (rutének) néhány kisebb falu kivételével mindenütt kisebbségbe kerültek. Ennek mintegy mementói a sokféle újonnan épülő hatalmas görögkeleti templom, amint azt Nagyszőlősen is láttuk. A szovjet éra alatt az ortodoxok egyszerűen elvették a görög katolikusok templomait. Utunk

Csonka emlékmű a Vereckei-hágón

során azonban azt tapasztaltuk, mintha az állami támogatás apadóban lenne, a legtöbbször félkészben áll. Az atya azt még lelkünkre kötötte, hogy az autót ne hagyjuk őrizetlenül, mivel a nagy szegénység miatt elterjedt a megélhetési bűnözés, és könnyen feltörhetik.

Reggeli után autóba ülünk, és északi irányban átszeljük Kárpátalját, úti célunk Szarvasháza (Zsdenyova), Zoli bácsi szülőfaluja. A falu előtt egy katonai ellenőrző pont állja utunkat. A hajdani Szovjetunióban lépten-nyomon voltak ilyenek, s a régi beidegződések tovább élnek. Ezek fenntartása elvben a bűnözés visszaszorítását szolgálná, de mivel azoknak van elég pénzük, hogy akárhányszor átjussanak a határon, így csak a hétköznapi embereket tartják fel. Az ellenőrző kiskatona magyar, s nem lehet eldönteni, ki lepődik meg jobban a találkozáson, ő vagy mi? Cigarettaival azonban nem tudunk neki szolgálni.

Zsdenyova ruszinok lakta település, kézzel-lábbal sikerül elmagyarázni, hogy a templomot szeretnénk megnézni. A belül gazdagon díszített épület az ikonosztázzal számunkra szokatlan, de valóban szép látvány. A faluhoz közeli Pisztráng-szállóban könnyebb dolgunk akad. Az egyik vendég valamennyire érti a magyar nyelvet, és segítségünkre

siet. Megengedik, hogy a kertben sátorozzunk. Miután a szállás-kérdés megoldódott, vár ránk a Pikuj 1408 méteres csúcsa. A hegy aljában megbúvó falu, Beregszklás utcája csak egy darabig van lebetonozva, majd következik az egyre meredekebb, vízmosta, jókora kövekkel tarkított földút, amely

alaposan próbára teszi az autót. A motor erőlködő hangjára egy idős néni jön elő az egyik házból és végül az ő udvarán helyezük el a kocsit. A falut elhagyva erdei ösvényen haladunk. A fák közül kiérve élénk tűnik a meredek hegyoldal. Kárpátalján ritkák a felszínen látható sziklaképződmények, a Pikuj gerince csaknem egyedülálló ebből a szempontból. Sziklatarajával leginkább egy őszállat hátára emlékeztet. Hajdan ezen a gerincen húzódott az ezeréves határ. Fentről pazar a kilátás. A falut csak lefelé vettem igazán szemügyre. Kedves faházikók sorakoznak. TV-antennát sehol nem látni – civilizációs ártalmaktól mentes élet.

Az utcán lila szájú gyerekek futkosnak. Kosarukba tekintve megoldódik a rejtély: most érik az áfonya. Este sátorverés, majd meglepetésünkre, a magas hegyvidék ellenére kellemes, langyos éjszaka következik.

A harmadik nap délelőttjén kacs-

karingós, rossz úton érjük el a Vereckei-hágót. A parkolótól mintegy 300 métert kell gyalogolni a csonka emlékműig, ahonnan úgy tekintünk a Kárpát-medence felé, mint egykor az ősmagyarok. Az emlékművet a honfoglalás 1100 éves évfordulójának emlékére állították, ami fölszította a nemzeti indulatokat. Zoli bácsi felidézte az öt éve történeteket. Akkor családjával járt itt, de nem jutottak fel az emlékműhöz. Figyelmeztették őket, hogy a hágóra tartó magyar rendszámú autók ablakait kövel bedobják. Az emlékmű ma is torzoként hirdeti, hogy hosszú még az út, amíg az itt lakó nemzetek eljutnak a békés egymás mellett élésig.

A visszafelé út a Borzsa, majd a Laborc-folyó völgyében vezet. A folyók felett sok helyen ingatag függőhidak nyúlnak át, a falvaknak igazi ékeségei a fából épült görög katolikus templomok. Kitérőt tettünk a Szinevéri Nemzeti Park névadó tavához, mely szépségével az erdélyi Szent Annával vetekszik. A Laborc völgyében szembesültünk először az áradás pusztító erejével. Az utak helyreállítása sok helyütt még váratott magára. Jó két kilométeres szakaszon például összehordott, lehengerelt kavicsos dűcsögtünk az autóval. Ízelítőt kaptunk abból is, milyen becsapós a térkép: egy vastagon jelölt részen nyolc kilométernyi földúttal találtuk szembe magunkat. Mindezek ellenére az esti szentmise Nagyszőlősrre értünk.

Folyt. köv.

Szalai Attila

Fotók: Farkas Zoltán, Mikolás Attila

Szinevéri tó

„A valóság megszabadít titeket!”

Mindszentys pedagógusok lelkigyakorlata Sümegen.

Ahány lépést megteszünk az Úr-isten felé, ő biztosan kétszerannyit jön felénk.

Iskolánk pedagógusai egészen Sümegig mentek, hogy megkapják a kegyelmet; méltó képviselői lehessenek Neki és Egyházának a tanulóik és a szülők előtt.

Két napra fogadott be minket a ferences kolostor, hogy Barsi Balázs atya elmékedései, a szentmisék és a szentszolzma segítségével megújíthassuk hitünket.

Vendégei voltunk egy közösségnek, amely az imádság, a hit és a béke szigete. Az itt élők szavaikkal, gesztusaikkal, cselekedeteikkel Isten jóságára, egyszerűségére és az emberek iránti szeretetére tanítottak.

Balázs atya örömhírt mondott nekünk. Nem információt, hanem az általa megélt valóság tapasztalatát adta át.

Szeretet az Isten. („Istenem, nekem jobb, mint neked, mert neked nincs olyan szerető Istened, mint nekem.”) Felismerhetjük őt a teremtett világból, ez a megtérés: Értelmünket felé fordítjuk, hallgatunk az Atya szavára, aki maga Jézus Krisztus, és követjük Őt. Ő a világ világossága, nem a világosságot kereső vagy megvilágosodott próféta, hanem maga a világosság!

Csak rajta keresztül juthatunk el az Atyához, ahol „minden jó”. Annyira igaz és valóságos volt ez a Sümegen eltöltött két nap, hogy hazaérkezvén, mikor Pilinszky János Zsoltár című versét olvastam, szinte éreztem a kolostor levegőjét. Befejezésül a vers mellett álljon egy kérés: Kérjük, imádkozzanak, minél többet iskolánkért, hogy ennek a lelkigyakorlatnak és minden nemes törekvésnek a gyümölcsei megérjenek.

H. M. M.

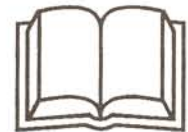
Pilinszky János

Zsoltár

Aki több napos éhezés után
Kenyérré gondol:
Valódi kenyérré gondol.

Aki egy kínzókamra mélyén
Gyengédségre áhítozik:
Valódi gyengédségre vágyik.

S aki egy vánkosra borulva
Nem érzi magát egyedül:
Valóban nincsen egyedül.

A hónap szentje:

Szent István diakónus, vértanú

Szent István diakónust példaképül szeretnénk állítani minden mai keresztény ember számára. Úgy, ahogy Szent István király is tette, hiszen nevét az iránta való tiszteletből vette fel keresztsége alkalmából.

István, aki a hetvenkét tanítvány egyike, erős hitének alapja Jézus iránti szeretete volt, erős hite volt. Jézus mennybemenetele után az özvegyek és szegények gondozása mellett az apostoli igehirdetés is feladatai közé tartozott.

Bátran és nyíltan hirdette a krisztusi tanítást, félelem nélkül vállalva annak minden következményét. „Uram Jézus, vedd magadhoz lelkemet, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!”

Így imádkozott István diakónus, amikor Jeruzsálemben a Damaszkuszi kapu közelében megkövezték. Alig harminc évesen halt vértanú

halált. Ez a mondat, ami a legszebb az ő életéből, mert Jézust követve képes volt arra, hogy megbocsásson ellenségeinek is.

Ezért választottuk őt a hónap szentjének.

Számunkra és a mai ember számára a megbocsátás egyáltalán nem egyszerű feladat. Ha sérelem ér bennünket, sajnáljuk és sajnáltatjuk magunkat, de megbocsátani nem, vagy csak nagyon nehezen tudunk.

Amikor karácsonyra, a szeretet ünnepére készülünk, nagyon fontos, hogy gondoljunk erre is. Csak úgy lehet a szívünk meleg a szent örömtől, ha benne békesség, szeretet és megbocsátás születik.

a Quo Vadis ifjúsági közösségből
Zsiga Orsolya

Párválasztás 2001-2002.

A tökéletes feleség

Horváth László egy cukrászdában ült, amikor egy barátja odajött hozzá, mert beszélni akart vele.

– László, hamarosan megnősülök és nagyon izgulok – mondta neki. – Te nem gondoltál még rá, hogy megnősüljél?

László nyugodtan válaszolt:

– Természetesen, fiatal koromban én is gondoltam rá. Eltökélt szándékom volt, hogy megkeressem a tökéletes feleséget. Nyakamba vette a világot és elmentem Budapestre. Találtam egy szép és kedves nőt. Szellemes is volt, de nem ismerte a világot. Tovább mentem és eljutottam Londonba. Ott találtam egy nőt, aki szellemes és modern is volt. Szemrevalónak láttam, de volt egy hibája, nem tudott társalogni. Innen Washingtonba mentem és

végre rátaláltam az igazira. Nagyon szellemes és lelki beállítottságú volt, kedvesnek találtam és a világban is kiismerte magát. Úgy éreztem, megtaláltam a tökéletes feleséget.

– Na, és mondd, miért nem vetted feleségül? – kérdezte a barátja.

– Egy nagy baj volt – válaszolta László lehorgasztott fejjel –, ő meg tökéletes férjet keresett.

Szeretni valakit azt jelenti: elfogadni valakit, úgy ahogy van, másságával, hibáival és nem az álmok ostoba elképzelése szerint. Az a tökéletes férj, aki nem akar egy tökéletes feleséget.

(Don Bosco Kalendárium nyomán)

ZENEI JEGYZET – **Testvérek**

*“Valaki vár valahol,
Testvérek dallama szól.
Szélnék szárnyaival repül a dal,
benned is élni akar!”*

Vallási öröme? Gitáros dalok “felturbósítva”? Rockosított keresztény imádságok? Vallásos énekek modern köntösben? Ilyen kérdések sorjázta bennem, amikor először meghallgattam a Testvérek együttes legújabb CD-jét, melynek címe: *Szeretet-himnusz*. A 60-as, 70-es években valóban kialakult az egyházi zenének egy új műfaja, s úttörő szerzőjének, Silye Jenőnek stílusát a legifjabb (egyetemista) generációból verbuváló Testvérek zenekar is nyíltan felvállalja. Ez a zenei műfaj (melynek megjelölésével kapcsolatban máig viták vannak) nem tört zenei babérokra, nem kívánt esztétikai csúcspontokat megdönteni, alkotói és művelői csak saját érzéseiket, Istenhez fűződő viszonyukat és hit-örömüket fogalmazták meg. Mivel ezt a zenét sokáig nem csak a korábbi államberendezkedés, hanem (nem utolsósorban a vele együttjáró új közösségi formák miatt) az egyház egy része sem nézte jó szemmel, szó sem lehetett “hivatalos” elismerésről, kiadványok, kották (hát még CD-k!) árusításáról. (Érdekes, hogy ugyanilyen volt a helyzete sokáig a világi beat- később rockzenének is.) Így csupán csendes “illegálisban” jártak kézzől kézre amatőrfelvételek, írott kották és akkordok. Ez a lemez azonban gyökeresen mást mutat: a Testvérek zenekar új utakon jár. Kézbe véve először az ízléses borító tűnik fel, amit szép fényképek és egy Pilinszky-vers is díszít. Profi

munka, ami tíz-húsz évvel ezelőtt elképzelhetetlen lett volna. A zene ugyancsak hibátlannak tűnik: az album stíluskavalkád. Hallhatunk itt laza, funky-szerű számot (Az alkony hűvösén), vérbeli bluest (Néma dal), puha swing-jazzt (Szeretet-himnusz), hard-rockos „beütést” (Feladod?; Hol vagy, Isten?), vagy éppen reagget (Hitünk, Hazánk). A dalok jól eltalált sorrendben követik egymást, miközben szövegük gondolkoztat. A hangok, akkordok stimmelnek, sehol egy mellényúlás és a felvétel éles, pontos. Pazar ötlet egy régi egyházi himnusz szép megzenésítése (Álmodjék), továbbá a „www.testverek.hu” c. számban (már a cím is különleges!) az előző dalok soraiból összeállított imádság, ami a refrén ismétlődései alatt hallható. Az viszont furcsa, hogy a „Hitünk, Hazánk” dal szövegének és előadómódjának (mint említettem: reagget) semmi köze egymáshoz, illetve a líraibb számokban helyenként túl soknak, erőszakosnak éreztem az elektromos gitárhangzást. Az album méltó lezárása az „Utam a fény” c. dal és egy váratlan, de szép meglepetés, amely nem szerepel a borítón található számsorrendben sem. Összességében tehát olyan albumot készített a zenekar, mely megszólalásában, színvonalában is felveszi a versenyt bármely más rockzenekar teljesítményével, s mindez az együttes egyre jobban megmutatkozó zenei érettségének köszönhető. Ám minden „szakmai meszterkedés” hiábavaló, ha nincs mögötte elhivatottság, márpedig a Testvérek együttes tagjai hivatásszerűen, teljes lélekkel zenélnek, s ezt a stúdiófelvételen is hallani, élő koncerten még inkább. Népszerűségüknek a keresztény fiatalok körében épp ez a fő oka, s hogy még nagyon jól is zenélnek? Ez a kellemes „ráadás”!

Paksa Balázs

Január hónap szentjei

- Január 1. SZŰZ MÁRIA, ISTEN ANYJA. Béke világnapja
 Január 2. Szent Vazul és Nazianzi Szent Gergely püspökök és egyháztanítók
 Január 6. URUNK MEGJELENÉSE (Vízkereszt)
 Január 7. Penyaforti Szent Rajmund áldozópap
 Január 13. **Urunk megkeresztelkedésének ünnepe**
 Január 15. Remete Szent Pál
 Január 17. Szent Antal apát
 Január 18. **Árpád-házi Szent Margit szűz**
 Január 21. Szent Ágnes szűz és vértanú
 Január 22. Szent Vince diakónus és vértanú
 Január 24. Szalézi Szent Ferenc püspök és egyháztanító
 Január 25. **Szent Pál megtérése** (Pál fordulása)
 Január 26. Szent Timóteus és Titusz püspökök
 Január 28. Aquinói Szent Tamás áldozópap és egyháztanító
 Január 31. Bosco Szent János áldozópap

Volt plébánosunk, **dr. Szabó Gyula** főiskolai tanár hat-kötetből álló, dogmatikáról szóló főiskolai jegyzetének minden kötete megvásárolható a sekrestyében 350.-Ft-os áron.
 A Millennium tiszteletére megjelent, plébániánk életéről szóló **Jubileumi Évkönyv** 500.- Ft-os áron vásárolható meg a plébániahivatalban és a sekrestyében.

Anyakönyvi híreink

Kereszteltek

Hencsei Bence, Tornynos Bence, Németh Dorka Johanna, Vizsy Kitti, Horváth Laura, Batka Bence Olivér, Németh Bence, Kurucz Krisztina, Horváth Márton, Málics Bálint Sándor, Tóth Alex, Körmendi Kevin Márk, Srágli Brendon Patrik, Péteri Dániel, Rácz Árpád Antal, Jordán Márk Lajos, Koleszár Lili, Cséber Fanni.

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Szalay Csaba – Németh Julianna, Horváth András – Szabó Zsuzsanna.

Jókívánságainkat fejezzük ki az ifjú pároknak: a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!

Társakat keresek

alakulóban lévő katolikus, ifjúsági zenét játszó zenekar megalakításához. Hangszeres és/vagy énekes tudás alapfeltétel.

Érdeklődni és jelentkezni lehet:

Kajos Roland
92/346-771

Salálozás

Pupák József (1912), Szabó Béla (1932), Novák Lajos (1932), Szeli Ferencné (1918), Lugosi Józsefné (1928), Szili Józsefné (1910), Vöröss István (1931), Parragi Ernő (1948), Gaál Tiborné (1951), Kóber József (1929), Bognár Istvánné (1941), Tóth Sándor (1950), Grünfeld Sándorné (1913), Árvai Gyula Istvánné (1948), Tóth Dezső (1924), Kozma Mária Terézia (1935), Rubcic Irén Eleonóra (1910), Pércsi Antalné (1963), Breglovics Veronika (2001), Gulogi Katalin (1969), Bognár Józsefné (1918), Belső Péter (1912), Nagy István (1976), Barna Miklós (1940), Karádi Lajos (1942), Kancsal Béla (1948), Ruttkay Aladárné (1919), Németh Lajos (1909), Dr. Sziva Nándor (1917), Söre Györgyné (1955), Nagy István (1919), Bödi Lajos (1948), Timárné Németh Valéria (1961), Horváth Kálmán (1927)

Adj Uram, örök nyugodalmat nekik!

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség tájékoztatója
 Megjelenik kéthavonként.
 Szerkeszti: a Tájékoztatói Munkacsoport
 Főszerkesztő és felelős kiadó: Stróber László
 Szerkesztőség és a kiadó címe:
 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91. 8901 Tel.: 92/312-157
 Tipográfia: Frimmel Gyula
 Szedés és szövegszerkesztés: "Ⓞ-ségben az erő"
 Nyomtatás: Göcsej Nyomda